

Arrest

nr. 141 533 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 3 mei 1978.

Op 13 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010, met kennisgeving op 14 oktober 2010, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2008 met actualisaties dd. 25.06.2009, 24.11.2009, 09.12.2009 en 14.12.2009 werd ingediend door :

M.M., J. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Kenya

geboren te Nairobi op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart. Betrokkene vermeldt tevens geen geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grand van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene kan geen beroep doen op een vrijstelling, daar zijn asielaanvraag van 10.12.2007 afgesloten werd op 19.11.2009 met de beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen. Er dient dus opgemerkt te worden dat de administratie verplicht is om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij heden vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene definitief is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Verder brengt betrokkene geen enige rechtvaardiging aan voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren".

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte (Nr. 608584) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Gezien de aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verwerende partij ten onrechte meent dat verzoeker zich niet kan beroepen op de vrijstelling van overlegging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel dan wel een kopie van de nationale identiteitskaart en derhalve meent dat de aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk zou zijn;

Terwijl de ontvankelijk dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend;

Verzoeker verwijst in die zin naar volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij voornoemde argumentatie eveneens weerhouden werd:

- RVV 28 april 2009, nr. 26.554

- RVV nr. 22.326

Het verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op datum van 13.03.2008. Verzoeker was op dat ogenblik in de asielprocedure nog steeds betrokken;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.1.2. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde

paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van voornoemd artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 33)

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De aanvrager heeft de plicht zijn aanvraag aan te vullen indien niet langer is voldaan aan de oorspronkelijke ontvankelijkheidsvereisten.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De Raad dient er op te wijzen dat de regelmatigheid van een bestuurbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen (zie ook RvS 26 februari 2009, nr. 4069) en niet op het moment van het indienen van de aanvraag zoals de verzoekende partij voorhoudt. Het al dan niet vervuld zijn van de ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de identiteit dient dan ook te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar 2 arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat zij niet aantoonde dat het om vergelijkbare dossiers gekenmerkt door dezelfde situaties gaat. Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota met betrekking tot arrest nr. 22 326 stelt dat *“nergens in dit arrest wordt gesteld dat de voorwaarde van art. 9bis (in casu het op grond van een hangende asielaanvraag vrij gesteld zijn van de voorwaarde dat moet worden beschikt over een identiteitsdocument) enkel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag vervuld moet zijn”* en met betrekking tot arrest nr. 26 554 dat dit *“een beslissing houdende ontvankelijkheid doch ongegrondheid van een aanvraag op grond van art. 9ter van de wet betreft, zodat ook deze verwijzing irrelevant is.”*

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verwerende partij heeft nagelaten na beëindiging van de asielprocedure verzoeker te wijzen op het gegeven dat zij het nodig acht voor het eerder ingediende regularisatieverzoek een identiteitsdocument alsnog over te leggen;

Terwijl het cf. het fair play beginsel de overheid minstens dergelijke verplichting dient op zich te nemen te meer dat diverse rechtspraak zoals hiervoren geciteerd een asielzoeker die een beroep doet op art. 9bis Vreemdelingenwet vrijstelt van de verplichting een identiteitsdocument over te leggen zelfs indien nadien de asiel wordt verworpen;

In het kader van de fair play komt het verwerende partij toe verzoeker dienaangaande te verwittigen en minstens een regularisatietermijn toe te kennen, hetwelk ik casu verzoeker niet gegund werd en waardoor verzoeker gelet op de tijdelijke 'bijzondere' maatregelen tot regularisatie ingevolge de instructie van de Minister anno 2009 belemmert is thans opnieuw een aanspraak hierop te kunnen maken. De termijn voor indiening is immers verstreken;”

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De verzoekende partij toont vooreerst niet aan op welke vaste gedragslijn van de overheid zij vertrouwde en laat zij na te verwijzen naar gelijkaardige gevallen waaruit zij een rechtmatig gewekt vertrouwen meent te kunnen afleiden.

Evenmin toont zij aan dat er een plicht bestaat voor de verwerende partij om, na afloop van de asielprocedure, de aanvrager te verwittigen en een regularisatietermijn toe te staan.

In zoverre zij voorhoudt dat de verwerende partij aanvullende informatie kon opvragen bij de verzoekende partij, laat de Raad vooreerst gelden dat, anders dan dat de verzoekende partij laat uitschijnen, de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij, zelf ligt: hij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat hij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop hij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De verzoekende partij had dus bij het indienen van haar aanvraag de mogelijkheid om elke dienstig stuk bij te brengen en kon dit ook nadien toevoegen zolang er geen beslissing werd genomen. De verzoekende partij bewijst geenszins het tegendeel. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat *“het aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat voldaan is aan alle voorwaarden die door de wet gesteld worden. Indien de situatie van de vreemdeling wijzigt hangende de aanvraag om machtiging tot verblijf, dient de vreemdeling vanzelfsprekend aan te tonen dat hij nog steeds aan alle voorwaarden voldoet. Terwijl verzoeker, die een aanvraag indient op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, mag worden geacht kennis te hebben van de in dit artikel gestelde voorwaarden, waaronder deze nopens het beschikken over een identiteitsdocument (of voldoen aan één van de uitzonderingsbepalingen).”* Bovendien werd reeds in de bestreden beslissing aangegeven dat het aan de verzoekende partij toekomt om erover te waken zich te bekwamen in de procedure die zij heeft ingesteld en indien nodig deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de materiële motiveringsplicht”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat

- verwerende partij in haar bestreden beslissing het verzoek als niet ontvankelijk beschouwd en de door verzoeker aangehaalde feiten dewelke bewijzen dat een terugleiding naar haar land van herkomst en

reëel gevaar vormt om slachtoffer te worden van een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM simpelweg naast zich neerlegt zonder enige motivering;

- verwerende partij geen enkele argumentatie formuleerde m.b.t. tot de door verzoeker aangehaalde regel van voorzichtig bestuur dewelke geschonden wordt indien verwacht wordt van verzoeker dat zij na enige tijd in België verbleven te hebben, dient terug te keren naar Kenia teneinde aldaar een verzoek tot regularisatie in te dienen;

Terwijl

- Er minstens een motivering dient aanwezig te zijn en deze bovendien afdoende en pertinent dient te zijn. Art. 62 Vreemdelingenwet en de Wet van 29 juli 1991 leggen verwerende partij een uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Een loutere stijlformule zoals in casu door verwerende partij wordt gesteld in de bestreden beslissing volstaat niet. De motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is des te strikter gezien verzoeker in zijn verzoek tot regularisatie reeds een aantal pertinente opmerkingen maakte over de buitengewone omstandigheden dewelke zich in zijn hoofde voordoen, en met deze elementen door verwerende partij in de bestreden beslissing zonder enige motivering geen rekening werd gehouden;

De motivering is dan ook geenszins afdoende; Er is geen enkel onderzoek geweest naar de elementen dewelke verzoeker heeft aangedragen om vrijgesteld te zijn van overlegging van een identiteitskaart;

Uit niets kan worden afgeleid dat de aanvraag individueel is beoordeeld;

Dat verzoeker dan ook terecht de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting geschonden is;

Het derde middel is ernstig en gegrond;”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat bepaalde elementen uit haar aanvraag, zoals onder meer de buitengewone omstandigheden, niet in rekening werden gebracht, herhaalt de Raad dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden verbonden aan een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet cumulatief werken, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Gelet op het feit dat de verwerende partij in casu vaststelde dat aan de voorwaarde inzake het bewijzen van de identiteit niet is voldaan, volstaat dit om de aanvraag onontvankelijk te verklaren en dringt een onderzoek naar het vervuld zijn van de overige voorwaarden zich niet op. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar de elementen die zij heeft aangedragen om vrijgesteld te zijn van overlegging van een identiteitskaart, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat *“Betrokkene kan geen beroep doen op een vrijstelling, daar zijn asielaanvraag van 10.12.2007 afgesloten werd op 19.11.2009 met de beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen. Er dient dus opgemerkt te worden dat de administratie verplicht is om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij heden vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene definitief is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Verder brengt betrokkene geen enige rechtvaardiging aan voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).”*

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij evenmin ernstig voorhouden dat uit niets kan worden afgeleid dat de aanvraag individueel is beoordeeld, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing op alle concrete elementen die haar werden overgemaakt omstandig heeft geantwoord. Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met deze redenering, weerlegt deze echter niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

Het middel luidt als volgt:

*“Doordat verwerende partij van verzoeker eist dat een identiteitsdocument wordt overgelegd bij de aanvraag tot regularisatie overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet
Terwijl in het kader van een asielaanvraag/subsidiaire bescherming dergelijk verplichting niet wordt opgelegd.*

In een asielprocedure hebben asielzoekers de mogelijkheid om hun identiteit te bewijzen op een ander wijze dan overlegging van een identiteitskaart;

Dat in de asielprocedure van verzoeker zijn Keniaanse afkomst niet ter discussie heeft gestaan, doch blijkbaar ik het kader van het verzoek ex. art. 9bis Vreemdelingenwet van verzoeker wordt verlangd een identiteitskaart over te leggen;

Dit is onredelijk om van verzoeker te eisen. Verzoeker dient in staat te zijn de identiteit op een ander wijze te kunnen bewijzen, zoals een geboorteakte gecombineerd met het gegeven dat zijn Keniaanse nationaliteit in de asielprocedure nooit betwist werd;

Om de identiteit en nationaliteit vast te stellen zal elk document volstaan waarvan de waarachtigheid vaststaat (zie ook GwH 26 november 2009, 2009/193, T. Vreemd. 2010, afl. 1)

Dat concludant dan ook de Raad verzoekt, voor zover de andere opgeworpen middelen per impossibile niet zouden weerhouden worden, alvorens uitspraak te doen over het vierde middel, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

" Schendt art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming waarborgt tegen onmenselijke en vernederende behandelingen, doordat het van de aanvragers van aanvragers van regularisatie in de zin van art. 9bis van voornoemde Wet van 15 december 1980 vereist is dat zij het bewijs van hun identiteit leveren door overlegging van een identiteitskaart teneinde hun verblijf geregulariseerd te verkrijgen, terwijl die vereiste niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming/asiel in de zin van art.; 48/3 en 48/4 va, de wet van 15 december 1980?"

2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wet krachtige normen in overeenstemming zijn met de grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In zoverre de verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens kan aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369) en dat hier geen redelijke verantwoording voor bestaat.

Inzake het bewijzen van de identiteit in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf maakt artikel 9bis van de vreemdelingenwet een onderscheid tussen vreemdelingen die zich wel in een asielprocedure bevinden en vreemdelingen die zich niet in een asielprocedure bevinden. De verzoekende partij voert niet aan dat dit onderscheid niet redelijk verantwoord zou zijn. Zij stelt enkel dat het onredelijk is van verzoekende partij te eisen dat zij een identiteitskaart zou overleggen terwijl haar identiteit tijdens de asielprocedure nooit ter discussie zou hebben gestaan.

Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, laat de verzoekende partij na met concrete gegevens aan te tonen dat er in casu sprake is van gelijke categorieën, terwijl, in zoverre dit het geval zou zijn, evenmin wordt aangetoond dat de ongelijke behandeling onredelijk zou zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de verschillende categorieën van voorwaarden een schending van het gelijkheidsbeginsel zouden zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in staat moet zijn haar identiteit op een andere wijze te kunnen bewijzen, dient te worden opgemerkt dat zij er in de eerste plaats zelf voor geopteerd heeft geen identiteitsdocument voor te leggen omdat zij zich op het moment van de indiening van de aanvraag in een asielprocedure bevond, en dat haar bovendien niets in de weg stond voor het nemen van de bestreden beslissing identiteitsdocumenten over te maken, zoals hoger reeds werd aangegeven. Als zij meende over documenten te beschikken die haar identiteit staven op de wijze vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet, had zij deze als zodanig dienen voor te leggen. Voorts kan zij niet pas in haar verzoekschrift invoeren dat haar geboorteakte in combinatie met het gegeven dat haar identiteit tijdens de asielprocedure niet ter discussie stond als bewijs van identiteit gelden. De verwijzing naar het arrest nr. 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 is derhalve niet dienstig.

De verzoekende partij wenst tenslotte dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof aangaande de compatibiliteit van het in artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemaakte onderscheid met de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

Op de wens van de verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, 2de lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *"Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1*

klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen."

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN